

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 1. (1920)

Öppen svarsskrivelse från Kommunistiska internationalens exekutivkomité på Englands oavhängiga arbetarpartis (I. L. P.) frågor

Englands oavhängiga arbetarpartis president, kamrat R. S. Wallhead, och ledamoten av samma partis nationella administrationsråd, kamrat Clifford Allen, vände sig till oss med följande den 25 maj 1920 daterade skrivelse:

OAVHÄNGIGA ARBETARPARTIET (I. L. P.) TILL TREDJE INTERNATIONALEN.

På Oavhängiga arbetarpartiets senaste årskonferens blev följande resolutioner rörande Internationalen antagna:

1. Konferensen uppdrar åt nationalrådet att värkställa utträdet ur Andra internationalen.
2. Konferensen bekräftar nationella administrationsrådets beslut att uppmana schweiziska partiet att föranstalta om en överläggning rörande möjligheten för en enhetlig, allomfattande international, som uppträder med full bestämdhet för våra socialistiska mål och möjliggör för de nationella sektionerna att anpassa sin politik efter sina lands politiska ock ekonomiska förhållanden. Kongressen beslutar att, sedan rundfrågan och överläggningarna blivit fullbordade, en särskild konferens skall sammankallas för att mottaga exekutivkomiténs berättelse.

I. L. P. har löst sina förbindelser med Andra internationalen, har uppdragit riktlinjerna för undersökningen angående det närmare programmet och betingelserna för anslutningen till Moskva-internationalen. Vidare har I. L. P. uppmanat schweiziska socialistiska partiet att träda i underhandlingar med de vänstersocialistiska partierna. När denna. undersökning blivit fullständig, skall en särskild konferens sammankallas för att besluta i frågan om anslutningen.

I. L. P. önskar få veta, am Tredje internationalen uppställer ett eller annat formellt villkor, som de om anslutning ansökande partierna har att underteckna. I så fall önskar de delegerade gärna en avskrift av villkoren. Likaså ber vi Tredje internationalen om skriftligt svar på följande frågor:

- 1) I vilken utsträckning fordrar Tredje internationalen ett strängt åtlydande av de i dess program angivna metoderna i vart och ett land?
- 2) Vill Tredje internationalen uttala sig om hur den tänker sig teorin om proletariatets diktatur tillämpad i Storbrittanien?
- 3) I vilken utsträckning medger Tredje internationalen användningen av parlamentariska medel?
- 4) Hur ställer sig Tredje internationalen till att I. L. P. av Labour Party (Arbetarpartiet) ansluter sig?
- 5) Är sovjetregeringssystemet grundprincip för Tredje internationalen?
- 6) Om så är, till vilken gräns erkänner Kommunistiska internationalen möjligheten av olika former av sovjetstyre i de olika landen?
- 7) Måste de till Tredje internationalen anslutna partierna anse, att kommunismen och proletariatets diktatur endast kan åstadkommas genom vapenmakt? Eller kan partier, som lämnar den frågan öppen, erhålla medlemskap?

- 8) Med stöd av vilka fakta förklarar Tredje internationalen, att kommunismen skiljer sig från andra former av socialismen?
- 9) Är det ett villkor för de i Tredje internationalen inträdande partierna att erkänna den i punkt 8 framställda definitionen av kommunismen?
- 10) Avser Tredje internationalen att sända representanter till den konferens, som planeras av vänsterflygeln av de socialistiska partierna?
- 11) Är Tredje internationalen villig att inkalla en internationell konferens för avhandling om sina metoder och sitt program?
- 12) Vad blir i så fall representationens grundval och konferensens maktbefogenhet?

R. S. Wallhead, president.

Clifford Allen, ledamot av Nationella administrationsrådet.

Kommunistiska internationalens exekutivkomité har efter överläggningar med nämnda kamrater beslutat att vända sig till de inom I. L. P. organiserade arbetarna med följande skrivelse, som logiskt besvarar de framställda frågorna.

I. KOMMUNISMEN OCH DE ÖVRIGA RIKTNINGARNA INOM ARBETARRÖRELSEN.

De engelska kamraternas 8:de fråga rör sig om skillnaden mellan kommunismen och andra former av socialismen. På denna fråga kan vi endast svara genom att för de engelska arbetarnas blickar i korthet återupprulla den modärna socialismens historia från upprinnelsen och till krisen, till det imperialistiska kriget och till närvarande stund, tiden för kampen att förverkliga socialismens grundprinciper.

Socialismen uppkom som arbetarklassens strävan att på den revolutionära kampens väg störta det kapitalistiska systemet, att genom proletariats diktatur upphäva privatbesittandet av de väsentligaste produktionsmedlen för att i stället göra dem till gemensam egendom och bruka dem till hela det arbetande samhällets bästa. Detta var Marx' och Engels' socialism, sådan den uttrycktes i "Kommunistiska manifestet" och i alla de andra värken av den proletära socialismens stora skapare. Dessa verk var inga fantasifoster av den vetenskapliga socialismens teoretiker. Nej, de bestämde snarare arbetarrörelsens mål på grund av erfarenheten från de borgerliga revolutionerna, på grund av studiet av kapitalismen, på grund av erfarenheterna från proletariats första stora revolutionära rörelse och även genom de engelska arbetarnas chartiströrelse. Men samtidigt med denna proletärrevolutionära socialism fanns olika småborgerliga, filantropiska och t. o. m. feodala riktningar inom socialismen. Det vill säga, det förekom en hel mängd ansträngningar som gick ut på att locka proletariatet in under inflytandet av andra samhällsklasser, att föra proletariatet bort från den revolutionära kampens väg och med tillhjälp av socialismens namn leda det vilse. Marx och Engels bekämpade från början denna socialismens förfalskning och avslöjade vad som dolde sig under den falska fanan.

När kapitalismen efter förolyckandet av 1848 års revolution inträdde i andra skedet av sin utveckling och för var dag tilltog i omfattning och styrka, när tanken på en omedelbar maktövertagelse tycktes realiserbar, då visade Marx och Engels med klart och öppet öga riktat mot verklighetens ansikte, vilken väg arbetarklassen hade att gå till förberedelsen för den blivande, avgörande kampen om makten. De påvisade att kapitalismen skänker arbetarklassen möjligheten att organisera sig, att sammansluta sig, att kapitalismen ger de mest avancerade arbetarlagren möjligheten att påverka de övriga massorna och att genom känslan av klassolidaritet mod sig förena alla undertryckta. Marx och Engels fordrade att de klassmedvetna arbetarna utan att invänta dagen för den avgörande slutkampen skulle begagna alla

tillfällen som tvang kapitalismen att åt dem överlämna skapandet av legala arbetarpartier och organisationen av fackföreningarna. Ty ju mer sluten, organiserad och klassmedveten arbetarklassen är desto lättare förmår den för sin seger utnyttja en sådan kapitalismens kris. De uppfordrade arbetarna till kamp för den allmänna rösträtten, för demokratin, varigenom de skulle få möjlighet att från den för alla synliga parlamentstribunen slita masken av alla de kapitalistiska lögnernas ansikte och att visa massorna, att alla kompromisser mellan olika kapitalgrupper skett på arbetarklassens bekostnad. De uppfordrade arbetarna att utnyttja varje konflikt mellan kapitalistklassens olika skikt för att nå sådana ekonomiska och sociala reformer, som lättade arbetarklassens läge, stärkte den, tillät den att allt framgångsrikare bekämpa kapitalet. De kallade arbetarmassorna till omedelbart ingripande i politiken mot bourgeoisin. De uppmanade arbetarna att aldrig glömma, att hela denna strid för demokrati och reformer endast är en förberedande strid, som har detta till slutmål: Att organisera och göra arbetarklassen skickad att möta den avgörande kampen, den avgörande sammanstötningen, då den genom inre motsägelser uppslitna kapitalismen inte längre är i stånd att tygla folkmassorna titan tvärtom frambesvär deras revolutionära aktion.

Kapitalismens långa fredliga skede ledde till att ändamålet med vår förberedande strid, den organisatoriska perioden, föll i glömska i flertalet av arbetarklassens ledares ögon samt även i en betydande del av arbetarklassens egna ögon förvandlade den organisatoriska perioden till självändamål. Gjord allt rikare och mäktigare på bekostnad inte bara av Europas proletärskaror utan också på bekostnad av hela jordens bondemassor – Asiens, Afrikas och Amerikas – hår den moderna kapitalismen försökt på så vis återhålla arbetarmassorna från revolutionära rörelser, att den korrumpade de mest utvecklade och intelligenta delarna av proletariatet. De kvalificerade arbetarna, de bäst organiserade, den för kapitalismen oundgängligaste beståndsdelen av proletariatet, uppnådde under de 30 åren närmast och före världskriget en betydande förbättring i sitt läge. Den tron började få överhand bland dem, att det skulle bli dem möjligt att uppnå människovärdig tillvaro i det kapitalistiska samhället utan att störta det. Kampen om förbättringen av existensvillkoren blev dem icke längre ett medel för den revolutionära kampen utan ett självändamål. De kunde därför icke längre tänka sig socialismen som annat än en anhopning av alla dessa småreformer. Dessa arbetararistokratis illusioner gjorde de parlamentariska representanternas och arbetarledarnas flertal starkare. Arbetararistokratin hade varken sett det namnlösa eländet bland miljonerna av okunniga arbetare eller hundratals miljoner bönders utarmning över hela jorden av den internationella kapitalismens hajar. Sysselsatta med det dagliga arbetet i parlamentets dävna luft och ständiga vittnen till lumpna kulissförändringar förhandlade dessa ledare endast i fackföreningarnas namn om de minsta medgivanden och både förlorat ur sikte både den stora massan av okvalificerade arbetare och fattiga på samma gång som den kapitalistiska profitens jätteuppsving och proletariatets revolutionära mål. Gent emot dem ställde sig kapitalisterna som likar, som kompanjoner i samma affär, och detta syntes ju som en början till arbetarklassens likställande med kapitalet. Själva uppe i en högre levnadsstandard, samhällsligt försörjda, såg dessa ledare hela världen genom sitt lugna småborgarlivs rosafärgade synglas. Då varje revolutionär strävan inom proletariatet hindrade deras trevna köpslående med borgardömetts företrädare, var de övertygade fiender till proletariatets revolutionära rörelser. De började i arbetarklassens ögon förlöjliga de revolutionära strävandena som någon sorts barnsjukdom i dess historia. Den under kapitalismens fredliga epok, den under den proletärrevolutionära socialismens förvandling till en opportunistisk, reformistisk socialism av arbetararistokratin skapade Andra internationalen ställde sig i allmänhet praktiskt taget på denna ståndpunkt. Men den förstod att i populära ord och med från fordom ärvda revolutionära fraser dölja sin kompromisspolitik med borgardömet.

Mot denna reformistiska politik, som i England företrädde av fabianerna Ramsay Macdonald, Snowden, i Frankrike av Millerand, Jaurés, i Italien av Treves och Turati, i Tyskland av revisionisterna med Bernstein i spetsen, i Österrike av Viktor Adler, i Sverige av Branting, i Danmark av Stauning, mot denna politik kämpade två riktningar. Den ena med Karl Kautsky i spetsen bekämpade den i ord, hävdade i resolutioner den sig för var dag tillspetsade klasskampens princip och protesterade mot varje stöd åt bourgeoisin och dess imperialistiska rövarpolitik. Men så fort det gällde ett avgörande, fann Kautsky och han europeiska meningsvänner alltid reservutvägar, som medgav reformisterna att genomföra sin politik. Så t. ex. vid tiden för kampen mot förräderipolitikens törsta öppna aktion, fördraget med bourgeoisin, proletariats underordnande under bourgeoisin: vid Millerands inträde i den borgerliga regeringen Waldeck-Rousseau uppträdde väl Kautsky mot dess för proletariatet skadliga politik, men gillade den ändå, i händelse en nationell fara tillstötte, d. v. s. i händelse av ett krig. Emellertid betyder ett krig det allra mest koncentrerade tillfälle för bourgeoisin att i sina brottsliga syften utnyttja proletariatet. Denna internationella grupp av "centern" i Andra internationalen sjönk med vart år av det sig tillspetsande internationella läget allt djupare. De båda Marockokriserna och Balkan-krisen 1908, som så när lett till ett världskrig, måste tydligt säga proletariatet, att slutkampens ögonblick närmade sig, att det måste stegra sin aktivitet, att det för var dag alltmer måste begagna storstråjkens metod för att skapa ett värn mot den imperialistiska faran och uppbåda alla sina världskrafter att resas emot kapitalismen i händelse av ett krig. Men då började centern av Andra internationalen med Kautsky i spetsen att förespegla proletariatet möjligheten att avväpna imperialismen genom förbund med den liberala bourgeoisie. Denna center var med läpparna anhängare av revolutionära stridsmetoder, men i verkligheten bekämpade den propagandan och agitationen för storstråjk och ville ersätta dem med en seger genom valedelns hjälp samt genom koalition med bourgeoisien.

Den andra riktningen, den allra svagaste i Andra internationalen, representerad av vänsterradikalerna i Tyskland och av bolsjevikerna i Ryssland, försökte under de närmaste åren före världskriget att peka på den oerhörda fara som hotade proletariatet genom imperialismen, försökte uppbåda proletariatet till kamp med hjälp av revolutionära metoder.

På vilket sätt kommunismen skiljer sig från arbetarrörelsens övriga riktningar, det visade kriget med klar åskådighet. Internationalens högra flygel med Vandervelde i spetsen, med Henderson i England, Renaudel i Frankrike, Scheidemann, Ebert, Legion i Tyskland, Bissolati i Italien, Viktor Adler och Renner i Österrike, med mensjevikerna i Ryssland – denna högra flygel trädde i bourgeoisins tjänst. Den förklarade för proletariatet att lösenorden "Proletärer i alla land, förena eder!", blivit avskaffade så länge kriget varade och ersatts med "Proletärer i alla land, skär halsen av varandra i fosterlandsförsvarets intresse!". Så förhjälpde ledarna av den högra flygeln i Andra internationalen kapitalisterna i varje land att besegra och plundra, kapitalisterna i andra land. Ledarna av denna högra flygel under de blodiga slaktningarna, under det internationella proletariatets förintelse genom kapitalet, blev bourgeoisins i alla land förklarade älsklingar. De inträdde i borgerliga regeringar eller biträdde i departementens väntrum eller kanslier med att intala arbetarna att av alla krafter arbeta för kriget och att till sista andetaget kämpa på slagfälten för "sina" kapitalisters seger. Kapitalisterna skulle efter kriget i gengäld löna proletariatet med demokratiska socialreformer och all slags välsignelse. De hjälpte kapitalisterna att beröva arbetarna alla deras Tandvinningar på den sociala lagstiftningens område, församlingsfriheten, stråjkrätten. De betraktade proletariatets klasskamp under kriget som landsförräderi. De visade sig som en del av den kapitalistiska staten, som den kapitalistiska apparaten för utsugning av proletariatet, utsugning inte endast av svett utan också av blod. Dessa hög-socialisters skuld är det, att kriget kunde räcka så

länge, att det kostade proletariatet oerhörda offer och att kapitalismen fortfarande kan stå på sina ben.

Andra internationalens center, i vars spets under kriget ställde sig Macdonald och Snowden i England, Longuet i Frankrike, Kautsky och Haase i Tyskland, Modigliani, Turati och Treves i Italien, Axelrod och Martov i Ryssland, protesterade i ord mot kriget, gav i ord sitt misshag tillkänna över att proletärerna tvungits att mörda varandra. I verkligheten förde centern ingen agitation för proletariatets kamp mot sina förtryckare, för att proletärerna skulle vända sina vapen mot dem, som tvingade dem att döda bröder, proletärerna av andra nationaliteter. Centern skapade ingen illegal proletär organisation, kallade icke proletariatet till demonstrationer eller uppfordrade det till stråjk. Centern spelade den "lojala oppositionens" roll mot stråtrövarnas och mördarnas världsliga, den spelade under kriget Pontius Pilatus' roll: tvådde sina händer och bedyrade sin oskuld. Om även bourgeoisin var missnöjd med detta slags människor, så lämnade den dem ändå i fred, ty den trodde att deras protester t. o. m. kunde gagna, som en ventil för massornas knot.

Den tredje riktningen, den i England av MacLean och hans vänner, i Frankrike av Loriot, i Tyskland av Liebnecht och Rosa Luxemburg, i Ryssland av bolsjevikerna företrädare, brännmärkte de reformistiska socialisternas politik, bourgeoisins värktyg, som förräderi mot arbetarklassen. Den stämplade centerfolkets Pilatuspolitik såsom splittrande proletariatets revolutionära krafter. Den upprättade illegala organisationer, kallade arbetarna till gatudemonstrationer och till revolutionär kamp, den uppfordrade dem till att förvandla det imperialistiska världskriget till ett inbördes krig. Ledarna av denna tredje kommunistiska riktning förföljdes av bourgeoisin som fosterlandsförrädare, inspärrades i fängelser och tukthus, emedan den förstod, att denna strömning om i början än så svag är bourgeoisies dödsfiende.

På vilket sätt skilde sig under krigets lopp kommunismen från de övriga "formerna av socialismen"? Den första "formen av socialismen" – reformisterna – sålde proletärernas blod till borgarna, hjälpte till att kasta världen i det elände, i det kaos den nu sedan fyra år befinner sig. Den andra delen protesterade med läpparna mot den imperialistiska politiken, men undvek att bryta med förrädarna och satte mot själva förräderiets politik endast ord och tårar, undvek minsta offer, minsta handling. Kommunisterna offrade sin säkerhet, ofta sitt liv för att i den blodiga krigsdimman åt arbetarklassen bära den revolutionära kampens och befrielsens fackla, för att organisera arbetarklassen till denna kamp. De voro i handling de enda förkämparna för arbetarklassen och socialismen.

På vad sätt dessa tre "former av socialismen" nu skiljer sig åt? Den första – reformisterna, kompromissmännen samsades helt öppet med bourgeoisin mot proletariatet överallt där bourgeoisin behövde deras hjälp, där de genom den släpptes fram till ministertaburetterna. Mensjevikerna och de s. k. socialrevolutionärerna har i sju månaders tid tillsammans med representanterna för de ryska godsägarna och kapitalisterna skyddat privategendomen i Ryssland med sina bröst. De skyddade det franska och engelska börsintresset mot Rysslands arbetare och bönder, de dödade arbetare och bönder för det kapitalistiska vinstbegärets skull. De tyska reformisterna med Ebert, Scheidemann och Legien i spetsen skyddade kapitalismen mer än halvtannat år tillsammans med de borgerliga partierna. De har återupprättat den i kriget slagna kejsrerliga tyska armén endast för att ha ett vapen mot arbetarna, som de bekämpar med maskingevär och bombkastare inte mindre än med fräckt bedrägeri, då de påstår, att denna den kapitalistiska kontrarevolutionens diktatur är "demokratins" regering och att proletariatets böddlar är folkviljans beskyddare mot den revolutionära minoriteten, som föreges ämna förgripa sig på denna vilja. I England är denna högra flygel med Henderson i spetsen när som helst beredd att övergå till borgarna, om endast samband med den förståndigare delen av borgarna, de oavhängiga liberalerna, vore möjlig. Men om de inte sitter i regeringen samman

med de vilda ”jingos”, som de samarbetade med under kriget, så är det endast därför att Bonar Law, Carson och Churchill inte vill bli störda i sitt arbete av fraser, utan vilka nu under arbetarmassornas tryck hrr Henderson inte kan reda sig. Hrr Henderson bidar den dag då de har parlamentsmajoritet bakom sig och möjlighet att ge makten åt förra krigsministern Haldane, amiralitetslorden Fisher och den engelska liberalismens gamle räv hr Asquith. Ty i djupet av sina hjärtan är de lika övertygade som Churchill om att inte arbetarklassen ensam kan regera landet och liksom lord Fisher vill de med arbetarregeringens hjälp rädda den engelska kapitalismen för revolutionen. I Frankrike är det Albert Thomas, som under kriget på korrespondentens för den ultrareaktionära ”Novoje Vremja” intervju i arbetarfrågan svarade: ”Artilleri, artilleri och artilleri omigen – det är vad som behövs”. Denna Albert Thomas och hans vän Renaudel önskar inget annat än en överenskommelse med den radikala bourgeoisin. De hatar en vilt reaktionär regering, emedan den bereder mark för revolutionen. Vid de allierades rövaranfall på arbetarrepubliken gick högersocialisterna i Frankrike och England inte ett steg vidare, som liberala organ av ”Daily News” och ”Manchester Guardians” sort gjorde. Deras uppgift bestod i att under sken av en protest mot interventionen återhålla arbetarna från den enda verkliga formen för protest, nämligen sträjk. De har t. o. m. bromsat proteststräjken av den 21. juli 1919 då engelsk, fransk och amerikansk bourgeois pengars lät Denikins, Judenitjs och Konjaks horder marschera mot Rysslands arbetare och bönder. Den tyska socialdemokratin hade direkt organiserat detta fälttåg mot Sovjetryssland. Den sände sina banditbataljoner mot Lettland för kamp mot det lettiska proletariatet. Den politik som förs av den tidigare högra flygeln av Andra internationalen består efter kriget i öppen organisering av kapitalismens blodiga krig mot arbetarklassen. I detta syfte skydde icke den högra flygeln i Tyskland att sätta i system mord på revolutionens ledare: Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Eugene Leviné. Och om Renaudel och Henderson då och då visar sitt missnöje över sådana handlingar, skyddar de samtidigt Andra internationalen, d. v. s. samgåendet med de blodtörstiga Noske och Scheidemann, och bevisa endast att de i morgon dag är beredda att handla på samma sätt hemma hos sig.

Vad förehar centern i Andra internationalen efter kriget? I England hjälper den i Macdonalds och Snowdens personer majoriteten i I. L. P., den högra flygeln, i det centern intalar arbetarna, att socialismen kan nås på konstitutionell väg. D. v. s. under begagnande endast av de lagliga medel, som borgarna lämnat arbetarklassen, under det att den verkliga makten skulle förbli i borgarnas händer. Centern protesterade mot de blodsdåd, som den engelska imperialismen övar mot de irländska, egyptiska och indiska arbetarna och bönderna, men centern driver ingen agitation bland de engelska arbetare och matrosar, som är lord Frenchs och: general Duyers värktyg. Centern försöker avhålla arbetarna från varje omedelbart tryck på kapitalismen och framstår på så sätt som den främsta hållhaken mot revolutionen. I Frankrike försöker centern i Longuets person likaså återhålla arbetarna från revolutionär aktion i dels tron, att åskvädret kan förebyggas med revolutionära fraser. I Tyskland har centern från revolutionens början jämte Scheidemännerna direkt och öppet hjälpt kapitalisterna att återupprätta sin makt. Icke ens då centerns ledare satt i regeringen blev den gamla byråkratiska och militära apparaten tillintetgjord, men makten blev genom denna förvirrade demokratiska regering berövad arbetarråden och återupptagandet av förbindelserna med Sovjetryssland hindrad. U. S. P. D. har på grund av krav från de egna medlemmarnas sida trätt ut ur regeringen. Dess ledare försöker stoppa varje massornas revolutionära påtryckning genom att släppa ut paroller, som endast utmärker sig genom begreppsförvirring och halvhet. Exempelvis lösningen av frågan om förenandet av arbetarrådets makt med det borgerliga parlamentets makt, senare arrangerandet av en ”Arbetarregering”, vari arbetarna vid sidan av hr Crispian har andra kärnfulla, blodbesudlade arbetarförrädare, sådana som fackföreningsbyråkratins ledare Carl Legion. I Italien stannade denna centers ledare – såsom Treves, Turati, Modigliani – kvar i Italiens socialdemokratiska parti, som i själva verket är ett

kommunistiskt parti, endast för att i vart avgörande ögonblick återhålla arbetarna från aktion, endast för att i parlamentet förfalska deras klara, beslutsamma revolutionära vilja. I Österrike understödde dessa centrens ledare med Otto Bauer och Friedrich Adler i spetsen hand i hand med den ytterst skicklige och kompromissvänlige jobbaren Karl Renner koalitionen med den reaktionära, antisemitiska s. k. kristliga "demokratin". Där levererade de vapen till de tjeckiska vita gardena mot Sovjetungern. De levererar ännu vapen åt de polska vita gardena mot Sovjetryssland. Denna sin förräderipolitik försvarar de med att en klasskamp under Tysk-Österrikes nuläge icke är tillåtlig, då man där står vid ententekapitalismens dörrar med tiggarskåven i hand och måste be om en bit bröd. Socialismens stridsfana har man utbytt mot en tiggares trasor.

Samtidigt kunde kommunisterna tack vare sitt hängivna och energiska skydd åt proletarietets och de utarmade böndernas intressen ställa sig i spetsen för Rysslands hundraden miljoner invånare, rycka makten ur borgarnas och deras lakejers våld och skapa den första arbetarstaten, försvara den med sin nybildade röda armés svärd i 2 ½ års tid mot hela världens kapitalisters anfall och samtidigt trots hela folkmassans lidanden grunda det kommunistiska samhället. Tysklands kommunister förstod att samtidigt organisera proletarietets förtrupp och att inge den stridslust på liv och död. De förstod att omkomma i fångelser, att, i öppen strid offra sina liv, att falla för lönnmördares och kompromissmakares kulor, att skydda kommunismens fana med sina kroppar och att i Tyskland genom socialdemokratin ledare grovt bedragna arbetarmassor väcka en ny vilja till räddning för 70 miljoner av det tyska folket, som genom kajserns politik, den tyska kapitalismens och de allierades banditpolitik var dömt till hungerdöden – viljan till räddning på den proletära revolutionens väg i förening med det proletära Ryssland under proletarietdiktaturens gemensamma fana. Kommunisterna i Ungern, ett ungt beslutsamt parti, de vågade åta sig att skydda massor i ett ögonblick då ingen annan utväg fanns än att antingen gå till strid på liv och död eller sticka halsen i ententekapitalets snara. Under oerhört svåra förhållanden gav de det första exemplet på en socialistiskt byggd statsekonomi. Under ofantliga svårigheter höll de stånd i tre månader och då de genom svek, genom de rumäniska bojarernas kulor, som riktades mot dem av de allierade och av engelska bödlar sådana som Horthy, genom kompromissmännens förrädiska intriger dukade under, så lider det ändå intet tvivel, att deras offer, deras lidanden och deras kamp väckt det ungerska proletarietets djupe tro på den slutgiltiga segern. De av internationellt kapital understödda ungerska banditernas blodbad skall fullborda det ungerska proletarietets skolning och skall stärka dess hårda vilja till seger under Sovjetungerns banér. Polens kommunister, som under otroligt vidriga samhällsförhållanden värkar i sitt av kriget gränslöst förhärjade land, stör genom fortsatta aktioner de polska vitgardisternas krig mot Sovjetryssland, då det till Andra internationalen anslutna "Polska socialistiska partiet" i Pilsudskis person och i det internationella kapitalets intresse försöker uppnå vad de vita isargeneralerna inte förmådde uppnå: Sovjetrysslands sammanfall. I Bulgarien samlade kommunisterna på grund av sitt beslutsamma skydd för proletarietets intressen landets alla revolutionära elementen omkring sig och står nu inför de avgörande striderna om makten. Hand i hand med dem går Serbiens kommunister, de som vid krigets utbrott hade modet att vara det enda parti, som tillsammans med de ryska bolsjevikerna öppet från parlamentens talarstolar protesterade med kriget. De utvecklade den parallella värksamheten att genom gemensamma ansträngningar med de bulgariska kommunisterna ta lösningen av Balkanfrågan i sina händer och beröva det internationella kapitalet möjligheten att begagna nationalitetskampen på Balkan som förevändning för nya världskrig. Italiens kommunister anför i spetsen för dagligen i numerär växande miljonmassor offensiven mot kapitalismens borgar. Genom en stigande sträjkvåg kommer de dessa borgar att vackla, genom en svällande dyning av demonstrationer svetsar de massorna samman till resningen. Genom sovjets propaganda och dess fullföljande förbereder de Sovjetitaliens seger. Frankrikes kommunister

bekämpar inom det socialistiska partiets ring Longuets svekfulla politik. De bereder det franska proletariats förtrupp till ledande roll i den stund, då de franska folkskarnorna inser, hur deras makthavare bländat dem med segerjublet. Då skall folket förelägga borgarna deras skuldregister. Amerikas kommunister bidrar redan århundradens fästningsstraff, ådömda för kommunistisk propaganda och agitation, ett lysande exempel på vad den kapitalistiska "demokratin" i själva verket är. De sliter masken från dess ansikte och avslöjar den som ett herradöme av trustkungar, jobbare och munkorgsbindare.

Och i hela världen, i Sydafrika och i Mexiko, i Australien liksom i Kinas hamnstäder framstår kommunismen som själen i den del av arbetarklassen, som vill kämpa för befrielsen. Inte överallt är befrielsen nära, inte överallt skall kommunisterna under närmaste framtid vara i stånd att ta makten i sina händer, men överallt visar sig kommunismen som fullbordaren av kampen mot kapitalismen.

Då I. L. P:s ledare frågar oss, vari kommunismen skiljer sig från "andra former av socialismen", så svarar vi: det finns inga former av socialism, det finns endast kommunism. Allt annat, som uppträder som socialism, är antingen ett medvetet bedrägeri av borgarnas hantlangare eller ett självbedrägeri hos sådana människor eller grupper av människor, som inte förmått välja mellan proletariat och bourgeoisie, och som inte förmår att bestämma sig antingen för en kamp på liv och död eller för rollen att understödja det sönderstörtande borgardömet.

2. PROLETARIATETS DIKTATUR OCH DET ENGELSKA PROLETARIATET.

I. L. P:s ledare begär Kommunistiska Internationals förklaring, hur enligt dess uppfattning teorin om proletariats diktatur bör tillämpas i Storbritannien.

Det i Storbritannien rådande kapitalistiska systemet har skapats av den hänsynslösaste diktatur, kapitalets diktatur. Det engelska kapitalet har genom våld utsugit de engelska bönderna med våld från deras gårdar för att av dessa bilda storgods. Med diktatoriska åtgärder förvandlade man böndernas och hantverkarnas proletariat till lönarbetare. Man skar öronen och näsan av dem, om de inte godvilligt gjorde sina dagsvärken. Man spärrade in dem i arbetsinrättningar, som var hungerns och dödens hemvist, skilde man från hustru, tog barn från moder för att tvinga dem till outtröttligt arbete i sin tjänst. Man hängde arbetarna, om de utarmade genom de kapitalistiska åtgärderna, försökte förstöra maskinerna, emedan de inte förstodo att det onda inte låg i maskinerna utan i att maskinerna tillhörde kapitalisterna. År 1817 i Peterloo lät kapitalisterna skjuta på arbetarna, som fredligt samlats för att uttrycka sitt ogillande. Kapitalisterna lät i fängelserna mörda hundratals av de bästa ledarna av den engelska arbetarklassen, då de under chartiströrelsen försökte sporra det engelska proletariatet till kamp för befrielse. Sedan Cromwells, Clives och Warren Hastings tid ända till Duyer, Alamby och French höll man Irland, Indiens och Egyptens bondemassor under sin häl med vapenmakt. Man kastade den ena delen av dem mot den andra för att stärka sin makt eller man dränkte i strömmar av blod dem som försökte resa sig. Världen kan icke uppvisa någon kapitalism, som med så blodigt hänsynslösa medel nått och uppehållit sin makt som den engelska. Den engelska bourgeoisins lögnaktiga liberala historieskrivare har förstått att övertyga en betydande del av de engelska arbetarna, att de engelska borgarnas herradöme skulle vara ett fredligt herradöme, att England inte känner till någon revolution, att Englands folk besitter den författningensliga möjligheten att kalla till liv varje reform, som uttrycker majoritetens önskemål. En så fräck lögn kan vinna gehör därför att den engelska arbetarklassen under 50 års tid i sina övre, gynnade lager åstadkom, att den engelska kapitalismens och de engelska folkmassornas revolutionära historia föll i glömska. Den härskande klickens skall i samma ögonblick som det engelska folkets flertal vänder sig mot den lägga parlamentet i spillror och upprätta samma diktatur i England som French och

Churchill upprättat i Irland. Denna klick förbereder redan avlägsnandet av den parlamentariska fernissan för att ersätta den med blod- och järnpolitik. Då Churchill säger, att arbetarklassen, arbetarpartiet, icke skulle kunna regera i England, så betyder det, att han är beredd att med tillhjälp av kolonialtrupper och vita borgargarden krossa varje på arbetarmajoritet bildat parlament, som förmår bekämpa bourgeoisin. Ett sådant parlament skall han förklara ur stånd att ”regera England”. Churchills cirkulärbrev av februari 1919, vari föreskrifter för användning av vapenmakt mot sträjkande arbetare var intagna, visar att den engelska militärklicken inte ett ögonblick tänker på att göra någon skillnad mellan sina engelska och sina egyptiska, indiska och irländska slavar. Den som säger till den engelska arbetarklassen, att den nu i England härskande kapitalets diktatur kan besegras på annat sätt än genom skapandet av proletariats diktatur d. v. s. genom en samling av hela den faktiska makten i arbetarklassens händer, sedan den frångäpts de grupper och klasser, som stödjade den kapitalistiska utsugningen – den som säger att annat medel finns än detta och skapandet av en röd arbetararmé, han bedrar sig själv och andra eller kanske både sig själv och andra.

Det må vara att arbetarklassen i England formellt kan nå makten även utan revolution, genom seger vid parlamentsvalen. Världsrevolutionen känner olika etapper; men nådde de ungerska arbetarna makten utan resning och utan väpnad sammandrabbning genom Karolyiregeringens kapitulation? De ryska arbetarna tog makten mindre genom användning av väpnat våld än tack vare det väpnade våldets uppslutning på deras sida. Då det rör sig om proletariats diktatur, är det av mindre vikt, på vilka formella vägar proletariatet erhållit makten.

Väsentligare och viktigare är den omständigheten, att proletariatet icke förmådde skydda och behålla denna makt utan att det avväpnade kapitalistklassen, utan att det frångöt den politiska rättigheter ända tills den inrangerats i det arbetande folkets krets, utan att det förenat alla maktkällor i sina händer, utan att det använt hänsynslöst våld till skydd för sin makt. Om de engelska arbetarna på parlamentsvalens väg nådde makten, vilket vi anser högst osannolikt, då alla medel för bildandet av den allmänna meningen samlats i bourgeoisins händer, så befriar detta icke kommunisterna en hårsman från skyldigheten att säga till arbetarna: 1) Det är högst osannolikt, att Englands bourgeoisin, den mest energiska och skickliga undertryckaren av folkrörelser, världens rikaste bourgeoisin, herrar inte endast över miljoner engelska arbetare utan också över hundratals miljoner arbetare och bönder i sina kolonier; det är osannolikt att denna bourgeoisin utan strid överlämnar sin makt och fogar sig i proletariatets på papper kungjorda vilja. 2) Arbetarna när därför att inrikta sig, icke på parlamentariska gottköpssegrar utan på en seger i ett hårt medborgarkrig. 3) Om det skulle lyckas för arbetarna att nå makten utan medborgarkrig, så betydde detta endast, att medborgarkrigets oundviklighet för arbetarklassen skulle visa sig just så snart den genomfört sin vilja att skydda sig för kapitalistisk utsugning och förhållning och så snart den ville befria de av den engelska imperialismen nu förtryckta folkmassorna i kolonierna.

Proletariats diktatur är desto mer användbar i England som dess proletariat utgör befolkningens överväldigande flertal, står på en hög teknisk och formell utbildningsnivå och är organiserad i ofantliga fackföreningar. Det behövs endast en beslutsam revolutionär vilja och bildandet av ett beslutsamt revolutionärt parti, som kan låta denna vilja komma till uttryck, genomföra och utbreda den bland folkets miljonmassor.

Härmed ha vi inte endast besvarat den andra utan också den sjunde av de engelska kamraternas framställda frågor, frågan om proletariats diktatur inte kan upprättas också utan vapenmakt.

3. SOVJETS OCH PARLAMENT.

De engelska kamraterna frågar oss, om sovjetsystemet är bindande för Tredje internationalen. Denna fråga vill vi besvara genom att återvända till den engelska borgerliga revolutionens

tider. Då independenterna, som utgjorde de rikaste borgarna och de kapitalistiska godsägarna, under den engelska revolutionen blivit en konservativ makt, som motsatte sig de av folkarmén fordrade reformerna, förklarade Cromwell år 1653 under soldatmassornas tryck: ”Tiden är inne. Jag måste handla”. I parlamentet höll han ett tal, som sade sanningen om de makthavandes brottsliga politik. Det förhölls honom att detta icke var ett – författningsenligt tal. Då svarade Cromwell: ”Ni anser, att detta inte är parlamentariskt språk. Jag skall göra ett slut på edra parlamentariska underhållningar. Jag förklarar: ni är inte längre något parlament. Låt dem komma in.” Och han lät sina revolutionära soldater marschera in och upplöste independenternas parlament.

Revolutionen är en klasskamp, en desto hårdare kamp ju mer motsatta klassintressena är. Som en kamp på liv och död, som medborgarkrig, som kamp med vapen i hand kan revolutionen inte fördrå några falska institutioner, där tal och deklamationer kan för massornas blickar skymma redan till hälften fullbordade fakta. Revolutionen är desto oemotståndligare ju klarare det står för massorna, vad det rör sig om, på vad den revolutionära regeringens verksamhet är riktad. Revolutionen behöver därför icke de lögnaktiga institutioner, som genom orddueller överröstar arbetarklassens uppgifter. Snarare kan den inte alls lyssna på några förhandlingar; den är tvungen att handla och handla snabbt. Därför var Cromwell tvungen att sopa undan independenternas parlament. Han skapade sig ett litet parlament av hantverkare, småbrukare och köpmän. Detta lilla parlament, som bestod av de revolutionära huvudledarna, det revolutionära småborgardömet som massornas värktyg, var ingenting annat än ett sovjet av ledarna av den revolutionära engelska armén. Och just emedan Cromwell var allierad med den engelska bourgeoisin, med en del av godsägarna och med generalerna, måste han upplösa parlamentet med förklaringen, att det förbrutit sig mot frihet och egendom. Om någon ägde tolv kor, så inbillade sig detta konvent, att han måste dela med sina grannar som inga kor hade. Ingen skulle ha blivit vid sin egendom, om man fortsatt med sådan hushållning. Därför måste också detta parlament upplösas. Revolutionen liksom kontrarevolutionen, liksom varje inom den verkande sociala grupp, kan icke nöja sig med prat, den måste handla. I den franska revolutionen segrade jakobinerna under demokratins banér. Författningen av 1793 var demokratisk, den var en av de demokratiska författningarna. Men för att skydda folkmassorna mot den kontrarevolutionära bourgeoisin, godsägarna, mot den europeiska kontrarevolutionen, måste jakobinerna jaga girondisterna ur parlamentet, fråntaga de kontrarevolutionära klasserna all valrätt. De gjorde inte detta på papperet utan de genomförde det i verkligheten.

Arbetarrevolutionen härmar icke de borgerliga revolutionerna, det är självklart; både till innehåll och form skiljer den sig från de borgerliga revolutionerna. Men arbetarrevolutionen är tvingad att handla, icke med mindre utan med större beslutsamhet än den borgerliga revolutionen. Ty arbetarrevolutionen utgör en tiofalt djupare omvälvning än alla borgerliga revolutioner. De borgerliga revolutionerna bytte ut en form av privategendom mot en annan – den proletära revolutionen avskaffar privategendomen, framkallar ett tio gånger häftigare motstånd. I nutida affärs- och kommunikationsförhållanden samlar sig mot arbetarrevolutionen i ett land genast hela världens kontrarevolutionära krafter och varje fördröjande betyder dödsfara. Arbetarrevolutionen måste alltså försiggå snabbt och avgörande. Den kan inte bestå sig lyxen av försenande underhandlingar med kontrarevolutionen. Kontrarevolutionen är, som den finländska, ryska, ungerska och tyska visat, mycket rask – den talar föga med arbetarna men försöker nå dem med hungerblockader och kulrägn. Om därför de engelska arbetarna med makten i sina händer inte genast toge från bourgeoisin dess politiska rättigheter, så bleve arbetarna utan tvivel mycket snart tvungna att göra det, såvida de överhuvud menade att begagna sin makt för att befria sig. Om den jagade bourgeoisin ur parlamentet och distrikts-councils o. s. v., så bleve dessa arbetarorgan. Under ett sådant läge framkommer frågan om

valmetoden, frågan om det är tillrådligare att välja arbetarparlament och arbetarnas kommunalfullmäktige efter boningsort eller efter yrkesutövning räknat. Val efter distrikt är val efter distriktsinvånartalet. Det är den fördelaktigaste metoden för bourgeoisin, ty då parlamentet skall ge sken av att representera hela nationen, så måste distriktsvalen i nationens olika landsdelar ske utan klassåtskillnad. Men ett arbetarparlament, ett arbetarkommunalråd inger inga vanföreställningar, eftersom det åsyftar att befolkningen bestämt vet, vem det representerar. Därför är val efter industrigrenar, efter yrken, efter grupper av industrianställda, efter grupper av arbetarintellektuella och lantarbetare, värksamma på kooperativ grund, de val som motsvara principerna för arbetets demokrati. Arbetardeputerandena måste vara förbundna med en bestämd produktionsgrupp, de måste stå under dess oavbrutna inflytande och massorna måste ha möjligheten att när som helst återkalla deras mandat. Proletariatets, diktatur i den koncentrerade kapitalismens tidevarv är nära förbundet med sovjetsystemet, ty kapitalismen samlade arbetarna i stora industrisamhällen, och koncentrationen, som är den revolutionära energiens källa, söker sitt uttryck i valsystemet. Den borgerliga demokratin ville sätta parlamentsklicken emot de opersonliga väljarmassorna. Arbetardemokratin vilar på den intimaste förbindelse mellan arbetarrepresentanterna och valmännen och på rätten till mandatåterkallande, om representantens politik icke mer motsvarar hans valmäns åskådningar. Arbetardemokratin fordrar sovjetsystem med val efter yrke och industrigrenar. Då kommunisterna i Ryssland uppställde satsen "all makt åt sovjets (arbetarråden)", visste de ännu ej, om denna form även skulle bli formen för proletariatets diktatur i andra land. Revolutionen i Tyskland, i Polen, i Ungern visar, att arbetarna strävar att inrätta sin diktatur med motsvarande sovjetsystem på grundvalen av sina intressen, vidare att överallt ett djupt miss- troende härskar mot den borgerliga parlamentarismen och den mot massorna svekfulla socialdemokratin samt att massornas strävan överallt går ut på att genom sina egna ledare taga makten direkt i sina egna händer och att i fortsättningen utöva kontroll.

I vilken utsträckning olika former av sovjetregering i de olika landen är möjliga, om vilket de engelska kamraterna i sin 6:e fråga begär upplysning, kan vi icke giva bestämt svar på. Teoretiskt måste möjligheten av olika varianter alltefter de olika samhällsförhållandena i de efter varandra i revolution invecklade landen föreligga. Erfarenheterna från världsrevolutionens utveckling hittills ger oss ingen fingervisning hur långt denna teoretiska möjlighet kommer till uttryck. Kommunistiska internationalen anser icke, att den måste lära revolutionen, i vilken form den har att utveckla sig. Edra paroller, som beror på världsrevolutionens redan nådda högvatten, är inga gudord utan de måste böja sig på ett sätt, som motsvarar världsrevolutionens fortsatta erfarenheter. Det är av vikt att massorna förstå, att socialismens seger är omöjlig utan bourgeoisins störtande, avväpning och utrotande, vidare att en arbetar-regering är nödvändig för detta ändamål, en regering av en klass som fullbordar revolutionen, och att denna regerings makt består i organisationen i landets hjärta och provinser av arbetar-utskott, som fullständigt beror av arbetarmassan och ständigt kan utbytas.

4. ORD OCH GÄRNINGAR INOM KOMMUNISTISKA INTERNATIONALEN.

Flera av de engelska kamraternas frågor, t. ex. den första, sjunde, nionde, rör sig om, i hur hög grad Kommunistiska internationalen av anslutna partier fordrar ett strikt genomförande av det kommunistiska programmet och de kommunistiska åskådningarna. På dessa frågor kan vi ge ett klart och kort svar. Kommunismens program är formuleringen av de allmänna förutsättningarna för världsrevolutionens utveckling i de kapitalistiska landen. I inget kapitalistiskt land finns någon möjlighet att besegra bourgeoisin utan inbördeskrig, någon möjlighet att föra kriget till segerrikt slut utan en organisation i landet av proletariatet som förtrupp, d. v. s. utan en organisation av proletariatets diktatur. Överallt måste proletariatets diktatur ha sina grundvalar i arbetarväldets organ, i sovjets. Då kommunismens program inte är någon uppfinning på grundvalarna av Tredje internationalen utan en kampmetod, så är det

självljart, att kommunistiska internationalen endast kan till sig ansluta ett parti som ämnar låta sig genomsyras av internationalens hela agitation, propaganda och politik, av dess kampbeslutsamhets anda och av insikten om de kampbetingelser, som uttryckes i kommunistiska internationalens program. Kommunistiska internationalen gör ingen åtskillnad på ord och handling. Det var tecknet på Andra internationalens misstag, att den till sig anslöt partier, som i verkligheten hade inget gemensamt med socialismen, vilket var fallet med engelska arbetarpartiet (Labour Party), som grundades såsom en sammanslutning mellan fackföreningarna för helt obestämda politiska syften och icke för kamp för socialismen. Andra internationalen upptog i sig partier, vilkas praxis uppenbart stred mot socialismens intressen. Endast därför att flertalet av Andra internationalens partier varit av reformistisk anda och följaktligen endast i ord kämpade för socialismen, endast därför var dess tolerans, som ingen till någonting förpliktade, möjlig. Här måste också det faktum tas i betraktande, att Andra internationalens kamp huvudsakligen varit en kamp i parlamentet och på förhandlingsbordet mellan fackföreningarna och de kapitalistiska trusternas ledare och att denna kamp följaktligen måste rätta sig efter olikheterna i de sociala grupperingarna. Sådan som världsrevolutionen i alla kapitalistiska land utvecklar sig sluter sig inom folkmassan den besittande klassen samman till en kontrarevolutionär massa, skillnaderna mellan kapitalistgrupperna utplånas och kampens tyngdpunkt blir förlagd till sammandrabbningarna mellan arbete och kapital. Det betyder, att förutsättningarna för denna kamp med varje världsrevolutionens steg i alla land blir varandra allt mera lika. Det skänker möjlighet att göra arbetarnas revolutionära taktik enhetlig. Detta faktum skapar grundvalen för en fast, gemensam, principiell politik av alla partier, som ärligt slutit sig till Tredje internationalen. Men det finns ledare i olika partier, som under trycket av sina medlemmars massa måste räkna med möjligheten att tvingas ansluta sig till Tredje internationalen. Dessa ledare äro själva motståndare till Tredje internationalens revolutionära taktik. De gör Tredje internationalen den förebråelsen, att den vill från Moskva påtvinga andra lands revolutionära arbetares politik bestämda aktionsmetoder. I verkligheten frukta de att deras egna arbetare skall påtvinga dem dessa revolutionära metoder. Under det dessa ledare räkna med möjligheten av en tvångsanslutning till Tredje internationalen, anstränga de sig att för sina opportunistiska konstgrepp få ett fripass, i det de anropa Tredje internationalen om att den med hänsyn till kraftförhållandenas olikhet skall tillåta dem att avge ett erkännande med läpparna av Tredje internationalen, men i verkligheten få föra en obeslutsam politik, svänga fram och tillbaka mellan det revolutionära proletariatet och den kontrarevolutionära bourgeoisin. Kommunistiska internationalen är icke endast ur stånd att göra detta, utan den vägrar alldeles bestämt att ombord på sin farkost taga partiledare, som ännu trugar förståndigt folk att låta ord och gärning gå till den grad isär. Vi säger helt öppet till de arbetare, som önskar anslutning till oss: ni är i tillfälle att genomföra Kommunistiska internationalens politik i samma mån som ni är i stånd att bryta med edra ledare, vilka antingen medvetet vilseleder eder eller på grund av inre motsägelser förgiftar eder och bedrar sig själva. Endast i den mån som arbetarmassorna befriar sig från dessa ledare är massorna i stånd att genomföra Tredje internationalens politik. Och försåvitt sådana arbetare endast utgör minoriteten av medlemmarna i ifrågavarande parti, säger vi öppet: vi hälsar eder som våra bröder. Vi uppfordrar eder att kämpa för edert partis förening med Kommunistiska internationalen, icke genom att bedja högerledarna om tillstånd att ansluta eder till Tredje internationalen, utan genom en beslutsam agitation och kamp inom edert eget parti värka för avlägsnandet av de opportunistiska högerledarna. Kommunistiska internationalen vill som kamporganisation med bestämdhet veta, på vilka krafter den kan förlita sig, vilka partier som verkligt bilda edra kolonner. Den vill på inga villkor hedra sig på kraften, den avböjer att släppa in i sin krets sådana partier, som är av den inre beskaffenheten att i spetsen för de revolutionärt sinnade

arbetarna står opportunister, som i det avgörande ögonblicket för arbetarmassorna bakom ljuset och visar dem den väg, som leder till samförstånd med bourgeoisin.

5. KOMMUNISTISKA INTERNATIONALEN OCH PARLAMENTETS UTNYTTJANDE.

På de engelska kamraternas fråga, i vilken utsträckning Kommunistiska internationalen medger utnyttjandet av parlamentariska metoder (3:e frågan) har K. I. redan i en rad dokument lämnat sitt svar. K. I. ser i parlamentet intet organ eller användbart verktyg för proletariatets diktatur eller apparat för dess makt. K. I. tror icke att proletariatets seger säkras genom att arbetarna får majoritet vid parlamentsvalen, fastän det ej lider tvivel, att uppnåendet av en sådan majoritet som bevis på att folkets flertal står på kommunismens sida kunde både agitatoriskt och politiskt i hög grad gynna proletariatets seger. Men i ett land, där arbetarklassen för en begynnande kamp om makten, anser K. I. ett utnyttjande av valagitationen och av parlamentet för den kommunistiska agitationen och organisationen inte endast tillrådlig utan också önskvärd och i allmänhet oeftergivlig. Där arbetarna ännu ej tagit makten, där deras press är fattig, där den endast når en del av proletariatet, där organisationerna ofta är tvungna att föra en illegal tillvaro, där kan en viss frihet under parlamentsvalen, i den mån arbetarna kan åtnjuta den, där kan parlamentstribunerna göra stora tjänster för den revolutionära agitationen och organisationen. Bolsjevikfraktionens politik i de tre sista dumas och bolsjevikernas politik på den "demokratiska konferensen" har ådagalagt parlamentstribunernas gagn för den kommunistiska agitationen liksom också Karl Liebknechts praxis i den tyska riksdagen under reaktionens svartaste tid visade det. De revolutionära metoderna för utnyttjande av parlamentarismen skiljer sig från de opportunistiska. De opportunistiska arbetarledarna går till parlamentet för att där genom förhandling med bourgeoisin vinna en förbättring i arbetararistokratins läge. Då revolutionära kommunister kommer till parlamentet, uppställer de som sitt mål att med alla medel demaskera bourgeoisin för arbetarmassornas blickar, där talas, där blir parlamentariska tvister, som riktar arbetarmassornas uppmärksamhet på tvisteämnet. De gör till sin uppgift att genom sitt djärva uppträdande tvinga borgarpressen att bland de breda lagren av arbetare och fattiga, som icke läser den kommunistiska pressen, sprida kunskap om vad kommunisterna vill. De gör ju till sin uppgift att hjälpa arbetarmassorna med deras organisation, med skapandet av legala och om behövt illegala organisationer och därför är deras arbete ett hjälpmedel för det kommunistiska arbetet bland massorna. Deras agitation måste vara riktad på framkallandet av massrörelser och på stöd åt dessa mot hela världen från parlamentens talarstolar. Kommunisternas parlamentsfraktion skall därför vara fullständigt underordnad det kommunistiska partiet och organisationen, som leder den revolutionära masskampen, samt partiets centralkomité. Det faktum att Europas och Amerikas arbetarmassor endast känner till det reaktionära, opportunistiska utnyttjandet av parlamentet och icke med egna ögon sett något exempel på parlamentets revolutionära utnyttjande, det faktum att de såg parlamentets korrupcion men få parlamentsledamöter som omkom på barrikaderna, detta faktum gör på detta område genomförandet av K. I:s politik mycket svår. Men vi är fast övertygade att arbetarmassorna, som genom opportunistiska ledares parlamentariska vanstyre själva slungats tillbaka i det enfaldiga parlamentariska vanstyrets vrår, skall inse riktigheten av K. I:s politik.

6. KOMMUNISTISKA INTERNATIONALEN OCH ARBETARPARTIET (LABOUR PARTY).

Våra kamraters fjärde fråga är, hur vi ställer oss till att I. L. P. tillhör Engelska arbetarpartiet (Labour Party). Denna fråga gäller inte endast för I. L. P. utan också för Brittiska socialistiska partiet, som tillhör Tredje internationalen och samtidigt Labour Party. Svaret på denna fråga är mycket svårt, ty det fordrar inte endast en ingående kännedom om den engelska politikens faktiska mekanik utan också insikt om uppkomsten av Labour Party. Vi försökte samla allt denna fråga berörande material och kom till följande åsikt.

Labour Party är icke grundat som politiskt parti utan som block av partier, fackföreningar och andra arbetarorganisationer för att vid valen i parlamentet skapa en arbetarrepresentation som företrädde de fackligt organiserade engelska arbetarnas intressen mot det engelska kapitalets försök att gå emot fackföreningsrörelsen. Flertalet av Labour Partys ombud bestod av liberala arbetarpolitiker. Under Campbell-Bannermans och Asquith's regering löpte Labour Party egentligen i det liberala partiets ledband. Sedermera blev de socialistiska strävandena i den engelska arbetarklassen starkare, varigenom det socialistiska elementet inom Labour Party växte. I de engelska socialistiska partiernas svaghetstillstånd var frågan om deras förhållande till arbetarmassorna och fackorganisationerna en kärnpunkt och en livsfråga. Ville de icke slita sig lös från dessa massor, så var de tvungna att tillhöra Labour Party. Det faktum, att detta Labour Party ej var ett politiskt bestående parti med för sina medlemmar föreskriven taktik, att det inga lokalavdelningar och ingen press hade, som regelbundet kunde utöva dess politik, underlättade de socialistiska partiernas anslutning till L. P. För närvarande framträder de opportunistiska ledarnas strävan öppet att förvandla L. P. till ett verkligt parti med lokalavdelningar och med ett program. Dessa strävanden har bildandet av ett stort opportunistiskt parti till mål för att på den vägen hämma massornas revolutionära utveckling. Skulle dessa strävanden segra, så bleve de L. P. tillhörande socialistiska organisationerna undanhållna rätten att öva egen kommunistisk politik och propaganda för den revolutionära kampen. Det skulle binda aktionsfriheten till händer och fötter. Det är självförstått, att ingen organisation, som avsåga att föra kommunistisk politik, då kunde tillhöra L. P. Man måste efter energisk kamp mot detta strävande utträda ur L. P. och försöka nå förbindelse med arbetarmassorna genom stegring av den kommunistiska verksamheten inom fackförbunden, genom avspärrandet av dessa fackförbund från det opportunistiska L. P. samt genom deras övergång till kommunistisk makt. Men sålänge L. P. ännu är ett block av organisationer, som tillåter samma organisationer att föra en massagitation i sina egna programs anda, anser vi samhörigheten med L. P. tillåtlig. Samhörigheten med L. P. bör icke bestå i dess mekaniska utnyttjande, såsom en plattform där massorna samlar sig för prat om anslutning till andra massor, utan samhörigheten skall fastmer tjäna som medel att befria dem från inflytandet från det opportunistiska flertalet ledare inom L. P. Vi anser en sådan politik som. I. L. P. förde under kriget och under valkampanjen i december 1918 otillåtlig.

Under kriget var I. L. P. emot stödet åt imperialismen. Partiet har icke propagerat denna sin ståndpunkt, icke bevisat arbetarmassorna, att Labour Partys ledare svikit dem. Samhörigheten med L. P. var ett samliv med opportunismen under samma tak, men icke någon kamp mot den. Under valen har I. L. P.:s kandidater efter åsikter och temperament mer eller mindre skarpt bekämpat regeringens krigspolitik. Men I. L. P. som helhet visade icke arbetarmassorna på att Labour Party som helhet är ansvarigt för kriget och för stödet åt regeringen, att L. P. alltså drabbas av lika stor skuld som den imperialistiska regeringen. De partier, som tillhör Tredje internationalen och samtidigt är anslutna till Labour Party, lägger vi följande exempel för ögonen: då de ryska kommunisterna, såsom minoritet tillhöriga sovjets med mensjevnikisk majoritet, t. o. m. i handling var tvungna att rätta sig efter denna majoritets beslut, försummade de icke ett ögonblick den mest energiska kamp mot nämnda majoritets politik, försummade framför allt icke att för arbetarmassorna obarmhärtigt avslöja samma politik som en förräderipolitik mot proletariatet. En sådan politik gentemot Labour Party anser vi som ett villkor för att kunna tillhöra Tredje internationalen.

7. KOMMUNISTISKA INTERNATIONALEN OCH CENTERNS ELEMENT.

De engelska kamraternas sista frågor rör sig om vår ställning till ett samförstånd med de element, som utträtt ur Andra internationalen utan anslutning till Tredje internationalen. Dessa element företer inget likartat uppbåd. Beträffande högerledarna av det schweiziska partiet vilka genom folkomröstning saboterade partikongressbeslutet om anslutning till

Kommunistiska internationalen, visar det sig, att de inte endast är emot proletariats diktatur, inte endast emot sovjetsystemet utan också emot revolution överhuvud. De tror, att arbetarklassen i en "demokrati" sådan som den schweiziska skall segra på parlamentarisk väg. De nöjer sig med att delta i parlamentet, de nöjer sig t. o. m. med en opportunistisk taktik i parlamentet, de intager t. o. m. ledande ställningar i den borgerliga regeringens lokala förvaltningsorgan, antager t. o. m. poster som polismästare, vilka det åligger att med våld undertrycka arbetarklassens revolutionära rörelse. Tysklands oavhängiga socialdemokratiska parti står med sitt överväldigande flertal på den proletära diktaturens och sovjetsystemets mark. Under de med var dag allt mer åt vänster gående arbetarmassornas tryck var t. o. m. högerledarna av nämnda tyska parti (U. S. P. D.), som ännu i början av 1919 var emot sovjetsystemet, tvungna att acceptera dess program. Då dessa ledare icke genomförde partikongressens klara beslut, som föreskrev ofördröjlig anslutning till Kommunistiska internationalen, då förhandlingarna med de andra partierna drog ut på tiden, så skall de till slut helt enkelt bli tvungna därtill, oaktat de med berått mod saboterar partikongressens beslut och medvetet motsätter sig de tyska arbetarnas vilja. Dessa ledare har på så sätt gjort sig kvitt sin egen partikongress' beslut, att de sänt Kommunistiska internationalen frågan, om den är benägen för överläggningar med dem. På detta svarade den Kommunistiska internationalens exekutivkomité skriftligt. U. S. P. D.:s ledare undanhöll sina arbetare svaret. Inget annat steg till klarläggande av sin ställning till K. I. har de tagit. För några dagar sidan såg vi oss tvungna att sända dem ett brev, som påminner dem om det överväldigande flertalet medlemmars vilja inom deras eget parti. Varje konferens de går till, varje överläggning de håller med andra partier har endast det enda målet – att vinna tid, ty, som deras politiska ledare Rudolf Hilferding sade, man måste vänta, man kan inte gå ombord på ett fartyg, som kanhända går under. Som ett sådant skepp betraktade hr Hilferding på hösten förra året under Denikins och Judenitjs offensiv Sovjetryssland, denna hävarm för Kommunistiska internationalen. U. S. P. D.:s ledare höll vad om Sovjetrysslands undergång. Sovjetryssland har icke dukt under: den Kommunistiska internationalen tilltog i styrka. Men liksom Lloyd George och Churchill nu drar ut på fredsförhandlingarna med Ryssland för att se, om inte de polska vitgardisterna skall lyckas med vad Denikin och Judenitj o. s. V. misslyckades i, på samma sätt måste också hr Hilferding dröja för att se, om inte medlemmen av Andra internationalen, den polska vita arméns fältmarskalk Joseph Pilsudski skall rädda honom från Tredje internationalen. De franska anhängarna av Longuet erkänner med läpparna proletariats diktatur och sovjets 1. Ryssland, men de tror inte på revolutionen och gör inget för att påskynda den, de konfererar på samma sätt och "väntar" på uppkomsten av en ny international ur den kommunistiska och ur sådana "förträffliga" revolutionära element som de själva är. Slutligen kommer vi till det parti, i vars namn kamraterna Wallhead och Clifford Allen vänt sig till oss och vilket endast till en fjärdedel består av konsekventa anhängare till K. I. En annan del anser frågan ännu inte tillräckligt utredd, en tredje, som utgör ungefär hälften av partiet, bland vilka de inflytelserikaste gamla ledarna av I. L. P. befinner sig, företräder opportunistens politik, fördraget med bourgeoisin, den ynkligas pacifismens, den småborgerliga ideologins politik. Denna del är en medveten motståndare till den kommunistiska politiken. Dessa gruppers konferens för "frågans utredning" är en manöver av ledarna, som vill tillskansa sig ännu ett uppskov med sammanfallandet. Det är klart att K. I. mycket väl visste, att föreningen med det revolutionära proletariats – i den mån det ännu tyvärr står bakom dessa partier – endast kan fullbordas på den revolutionära utvecklingens väg, genom stärkandet av det revolutionära medvetandet bland arbetarlagren, men icke genom konferenser och underhandlingar av ledare som för massorna bakom ljuset. K. I. har ingen anledning att vara rädd för sådana konferenser, förutsatt att de är fullt offentliga, förutsatt att K. I.:s frågor diskuteras i nämnda partiets pressorgan, förutsatt att nämnda partier är skyldiga att upphöra med det nesliga undansnillandet av Tredje internationalens dokument. Men att av K. I. begära delegater, som

är föremål för förföljelse över hela världen, delegater som skall bege sig till Schweiz för att undervisa hrr opportunister – det förefaller oss som bevis på att dessa herrar är medvetna sabotörer av arbetarnas vilja. Ty då revolutionära arbetare från Australien och Amerika för att få veta vad Kommunistiska internationalen är och med egna ögon se Sovjetryssland lyckats utan särskilda medel komma fram till oss, lyckats bryta sig fram till oss genom tio fronter, då skulle också representanterna för inflytelserika politiska partier kunna utvärka pass av sina regeringar eller utan lagligt tillstånd komma över till oss utan att riskera att bli arkebuserade. För deras dyrbara liv skall i varje fall deras regeringar ansvara. Vi inbjuder alla och en var att för underhandlingar med oss komma till Moskva, och här i Moskva är vi beredda att framlägga en saklig redogörelse för vår politik och våra principer. Vi garanterar eder, att varje edert ord skall bli stenografiskt återgivet och offentligtgjort, på det att edra arbetare skall lära känna, vari dessa opportunistiska ledares politik skiljer sig från K. I:s. Och vi är övertygade om att denna resa skall bli mycket gagnande för spridningen av Kommunistiska idéer.

8. TILL KOMMUNISTERNA INOM ENGLANDS OAVHÄNGIGA ARBETARPARTI (I. L. P.).

Kommunistiska internationalen följer med yttersta uppmärksamhet utvecklingen av klasskampen i England. Med djup glädje hälsar den varje tecken på uppvaknandet av den revolutionära uppfattningen bland de engelska arbetarlagren, varje tecken på dess revolutionära energi. Marx skrev en gång, att världsrevolutionen är en storm i ett vattenglas så länge den engelska arbetarklassen inte rest sig och den engelska kapitalismen, den starkaste i världen, inte är störtad. Nu är den engelska kapitalismen inte mer den starkaste. Den har många konkurrenter och hotas själv av sina kolonialslavar. Det är möjligt, att Europas revolutionära proletariat vid sprängandet av de kapitalistiska regeringarnas kedjor stöter på det anglosachsiska kapitalets motstånd, stöter på inflytelserna från det amerikanska och engelska kapitalet. Det är möjligt att Europas revolutionära proletariat tillsammans med österns vaknande folk skall ge den engelska kapitalismen dödsstöten i en revolutionär kedja, vars skådeplats blir hela världen. De engelska arbetarna åligger det att göra sig förtjänta av äran att ha blivit kvitt sina förtryckare. Den första arbetarklass, som i den hjältemodiga chartiströrelsen visat alla lands arbetare vägen, de engelska arbetarna anstår det att inte endast till det yttre befria arbetarklassen utan också att själv vara världsrevolutionens djärva förkämpar. För detta är de ofantligt väl skickade. De har mäktiga fackförbund, som omfattar över 6 miljoner arbetare. De är vana vid organiserat ledarskap. De står på en ganska hög bildningsgrad. Hos dem vaknar nu den revolutionära uppfattningen och den revolutionära energien. För att vara förkämpar för världsrevolutionen fattas dem bara ett – att befria sig från beroendet av sina, ledares liberala arbetarpolitik, att ställa sig på den revolutionära aktionens mark och för detta ändamål organisera ett mäktigt kommunistiskt parti, som skall föra dess kamp. Detta parti skall uppfylla proletariats massorganisationer med sin anda. Det måste ge impulsen till skapandet av nya, mer omfattande organisationer – av arbetarsovjets. Englands nuvarande revolutionära krafter är upplösta, splittrade. De befinner sig i B. S. P., i Socialistiska arbetarpartiet (S. L. P.), i Syd-Wales' och Skottlands arbetarorganisationer, inom vänstra flygeln av I. L. P. och i de kommunistiska grupperna. Kommunistiska internationalens exekutivkomité uppfordrar Englands alla kommunistiska arbetare att sluta sig samman till ett parti. Detta parti med K. I:s enhetliga fasta program måste i de engelska arbetarnas sig utbredande revolutionära, men ännu ej nog klassmedvetna kamp överta ledarens roll, och ej endast ge massorna deras allmänna lösen utan också visa dem den verkliga vägen, vägen till befrielse. Detta parti måste sätta massan i förbindelse med folkrörelserna i Irland, Indien och Egypten, på det att de engelska koloniernas revolutionära massor med tillhjälp av de engelska arbetarna må befria sig i stället för att med endast lama protester understödja dem. Ty på detta kommer det att bero, hur dessa koloniernas ställning till det engelska proletariatet blir vid den

för proletariatet mycket svåra tid, då revolutionen måste genomföras i ett land, som får den allra största delen av sina livsmedel från kolonierna.

Englands kommunistiska parti måste hissa kommunismens unga fana och då besinna, att denna fana inte ensamt på propagandans väg eller ens på agitationens kan bäras till seger. Detta går endast genom aktivt deltagande i den proletära kampen, genom att i massorganisationerna visa arbetarmassorna i handling, att kommunisterna bättre än några andra vet att föra sin kamp. Kommunistiska partiet utvecklar och utbreder sina krafter i kampen för kapitalismens störtande. Den starka, jättelika engelska kapitalismen kan inte hålla stånd mot ett starkt kommunistiskt parti i England. Men den kunde och kan ännu undertrycka den engelska rörelsen, förlänga krisen, göra den kronisk, vilket för arbetarklassen är ändå smärtsammare och förfärligare. På de engelska kommunistiska elementens enande till ett kommunistiskt parti beror den engelska arbetarklassens och hela världens befrielse. För de engelska kommunisterna, som uppfordrar det internationella proletariatet till uppslutning kring K. I., gäller vårt svar:

Englands kommunister, förena eder!

Kommunistiska Internationals Exekutivkomité. Moskva.

(Ur "Kommunistiska Internationalen" N:r 12.) Innehållsförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)